

[Carl Petersen.]

kræfter, som ikke kan være i den samlede økonomis interesser.

Jeg kan derfor ikke andet end komme til den konklusion, at regeringens markedspolitik, som har tilslutning hos folketingets flertal, er den rigtige politik for Danmark under de nuværende omstændighederne. Ikke mindst på et tidspunkt, hvor der er ved at komme bevægelse i Englands holdning til fællesmarkedet, må vor hidtidige linje fortsættes.

Herfor taler også vort forhold til de andre nordiske lande, som i kraft af EFTA er blevet førsterangsmarkeder for den danske industrieksport. Det må for Danmark være af stor betydning, at vi ikke tvinges til at give afkald på, hvad der med flid er bygget op i vor samhandel med disse lande.

At vi ikke under de nuværende omstændigheder finder en dansk enegang til fællesmarkedet tilrådelig, må på ingen måde udlægges som manglende europæisk sindelag, men blot som et udslag af jævn dansk besindighed, som siger, at der skal være et sundt forhold mellem de mål, man tilstræber, og de midler, man anvender.

Per Federspiel: Også jeg vil gerne takke udenrigsministeren for den redegørelse, han fremsatte i formiddags. Det er naturligvis rigtigt, at de sikkerhedspolitiske og de økonomisk-politiske problemer har en indre sammenhæng, som gør udenrigspolitikken til en helhed. Dermed skal dog ikke være sagt, at de udenrigspolitiske spørgsmål overhovedet ikke lader sig udstykke og behandle hver for sig, og der foreligger, så vidt jeg kan se, nu en situation, hvor et sådant særskilt fremstød på et enkelt område er muligt. Uanset den krise, som er opstået i NATO som følge af den franske beslutning om at trække sig ud af den integrerede forsvarsorganisation, men som i øvrigt også indeholder andre elementer som de endnu uløste spørgsmål om atomstrategien, ser det nemlig nu ud til, at der inden for markedspolitikken i det forløbne halvår er opstået ny bevægelighed og en mulighed for uforstyrret af det bagved liggende politiske perspektiv at komme videre med dette spørgsmål for sig selv. Der er jo løst op for adskillige af de tidligere fastlåsedede standpunkter, som truede med at lamme fremskridtet ikke alene inden for EEC og EFTA, men også inden for de

andre områder af det europæiske samarbejde, som vi jo deltager i.

Vi må naturligvis fra dansk side hilse den begyndende tilnærmelse mellem Storbritannien og Frankrig med tilfredshed. Det vil jo nok være letsindigt — og her er jeg ganske enig med udenrigsministeren — at overvurdere rækkevidden af de noget mere imødekommende udtalelser, der er fremsat både fra general de Gaulles side og fra franske ministres side. Men der er i hvert fald skabt den klimaforandring, som afgiver en realistisk baggrund for den britiske labourregerings voksende interesse for britisk medlemskab af Det europæiske økonomiske Fællesskab.

Må jeg lige her anholde en vurdering fra udenrigsministerens side. Han nævner som en af de tre begivenheder, der har haft betydning for udviklingen, den britiske valgsejr for arbejderpartiet her i foråret. Men et andet sted i sin redegørelse nævner han som et af de eksempler på, at der er kommet en betydelig bevægelighed i britisk politik, premierminister Wilsons tale forud for valget i Bristol. Jeg vil dog minde om, at denne tale i virkeligheden gik helt tilbage til arbejderpartiets standpunkter i Macmillans tid, og at det først var efter valget, at det virkelige skred kom i arbejderpartiets standpunkter og vel navnlig ved økonomiminister George Browns udtalelser på Den socialistiske Internationales møde i Stockholm den 6. maj.

Ejendommeligt nok fremsatte premierminister Wilson samme dag i underhuset nogle udtalelser, som meget klart gav til kende, at de oprindelige betingelser, der jo var opstillet meget skarpt fra arbejderpartiets side på det tidspunkt, da den forrige regering arbejdede på en europæisk tilknytning, nu ikke længere havde helt den samme værd som dengang. Udenrigsministeren siger jo også selv i sin redegørelse, at de berømte fem betingelser er ved at miste en del af deres betydning, og jeg tror, det er af betydning for os her i tinget at se på, hvad det egentlig er, der er tilbage af disse betingelser for britisk medlemskab.

Hensynet til den almindelige udenrigspolitiske målsætning inden for EEC spiller ikke længere den samme rolle som før. Frygten for deltagelse i en økonomisk plan-